

[Glistrup]

nen. Men jeg bestrider, at der er noget behov for en nationalscene i den verden, som vi nu med eksprestogsfart bevæger os ind i. Derfor er det dårligt anvendte midler, de 235 mio. kr. årligt, som kulturministeren vil bruge på Kongens Nytorv.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg sidder og bliver helt mærkeligt tilpas, når jeg hører hr. Glistrup snakke om alle de milliarder, som skal rulle hen til denne teaterlov, for jeg kan med min bedste vilje ikke finde ud af, hvordan det skal ske. Altså, der er i dag tale om, at vi på finansloven til teatre har et sted mellem 400 og 450 mio. kr., højst 500 mio. kr. Så meget er det ikke, men 450 mio. kr., lad os sige det. De penge kommer for en stor del fra, at man på grund af nogle kommunale bevillinger af nogenlunde samme størrelse udløser et tilskud på 25 pct., 50 pct. fra staten, og derudover altså de 235 mio. kr. til Det Kgl. Teater. Jeg kan altså ikke med min bedste vilje finde ud af – når man nu fastfryser en del af de bevillinger og gør det til et spørgsmål om en årlig bevilling på finansloven – hvordan i alverden det så i løbet af en kortere periode skulle kunne udvikle sig til milliarder, som vi skulle trække ud af de stakkels skatteborgeres i forvejen temmelig tomme lommer. Jeg begriber det ikke, men hr. Glistrup kan sikkert forklare det.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Det skal kun blive kort. Det var hr. Glistrups sidste bemærkninger, der kalder mig herop. Han taler om det samfund, som vi i ekspresfart er på vej ind i, og den udvikling, der vil ske.

Specielt af hensyn til det samfund og den udvikling, vi er på vej til, synes jeg, det er utrolig vigtigt, at vi tænker på kulturtilbud, tænker på dans, dramatik, og hvad vi ellers kan udvikle. Jeg synes, det vil være spændende i udvalget at få oplysning om, hvad der i Europa ofres på teatertilbud og på kulturtilbud. Det er ikke småpenge. Jeg har hørt, at f.eks. Heidelberg bruger 285 DM pr. indbygger om året, og det er altså noget andet end de småpenge, vi snakker om i Danmark. Jeg synes, det er vigtigt, at vi er opmærksom på, at også i en større sammenhæng må vi passe på dansk kultur, og vi må være villige til at udvikle området.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den verden, vi er på vej til, siger 38 tv-kanaler 24 timer i døgnet. Det vil sige, at man altid vil kunne finde fremragende dramatik hjemme i sin egen stue, hvor man kan nyde det langt mere intenst, end når man har nogle hostende og marcipanpapirgnidrende folk siddende ved siden af sig.

Den siger, at man har adgang til aldeles fremragende videokøb, at man har adgang til biografer, til bøger, til Londons teaterverden, der jo er så langt, langt foran Københavns, fordi den er baseret på frie menneskers, frie kvinders, ret til at lave det og ikke på statsslaver med den deraf følgende fuldstændige sænkning af lødighed i repertoiret, som vi desværre oplever på de københavnske teatre.

Den siger, at man har adgang til at nyde kultur og selv udøve kultur ved et væld af private institutioner, f.eks. privatteatre. Der er så mange udbud, som overhovedet ikke fandtes i Ludvig Holbergs Grønnegadekøbenhavn.

Så er det altid en glæde at gøre fru Ingerlise Koefoed klogere. Fru Ingerlise Koefoed var selv på vej mod milliarden ved at tale om en lille halv milliard på statsbudgetterne, men derudover bevilges der enormt med penge over kommunebudgetterne, og sådan som kulturministerens forslag er skruet sammen, er det sådan, at de kommuner, der har råd til at øge deres tilskud – de rige amtskommuner – får en bedre basis for det, for dér flytter ministeren det væk fra.

Derudover har ministerens forslag så enormt mange løse ender i forbindelse med dramatiktilskud, ansøgninger om ekstra tilskud fra Teaterrådet osv., at de 450 mio. kr. ikke vil holde nogen som helst steder på statsbudgettet. Derfor runder vi meget hurtigt milliarden, og har vi først rundet den første milliard, så forsvinder den anden milliard såmænd også meget hurtigt.

Marianne Jelved (RV):

Statens kulturbudget er steget fra knap 1,5 mia. kr. i 1982 til ca. 2 mia. kr. i 1989, og det er egentlig en ret god realvækst i løbet af de år.

Konkret er kulturbudgettet fastholdt fra 1988 til 1989, og da landets betrængte økonomiske situation fordrer store besparelser, mener vi i Det Radikale Venstre, at det i sig selv er en